

генерала го нѣмаше тукъ, а командующия батареитѣ ме увѣдоми, че Архангелогородския и Вологодския полкове сж вече отишли напрѣдъ за поддържането на Пензенския полкъ

«Не безъ трудъ, най-сетнѣ, азъ видѣхъ синкавия флагъ на началника на дивизията и припахъ къмъ него галопомъ*)

«Благодарение на разказа на единъ раненъ барабанчикъ, азъ разбрахъ, че генерала трѣбваше да бжде нѣкъдѣ малко въ лѣво, въ една отъ прѣвзетитѣ турски траншеи. Грабнахъ саблята си подъ мишница, бѣгомъ тръгнахъ въ указаното направление, и като скочихъ въ траншеята, зарадвахъ се, че намѣрихъ въ нея генерала Шильднеръ-Шульднера. Той седѣше тамъ заедно съ началника на щаба на 5-а пѣхотна дивизия полковника Попова, и едри сълзи ронѣше този отличенъ чловѣкъ. Днесъ той ми се видѣ още по-блѣденъ отъ колкото си бѣше обикновено. Генерала не можеше да се утѣши отъ изтрѣблението, отъ унищожението на тази героична бригада, която той обичаше, милваше като баща.

— «Доложете на барона, каза ми той, — че отъ цѣлата моя бригада сж останали едва петъ роти. Нашитѣ загуби сж колосални; ние сме съвършено разбити, приведени въ безпорядкъ и абсолютно не сме въ състояние да завладѣемъ този редутъ.

— «Не трѣбва ли, ваше прѣвъзходителство, да помоля да ви се изпрати подкрѣпление?»

*) Моитѣ другари, които не си вспомяваха всичкитѣ подробности отъ войната на 1877 година, твърдѣха че рускитѣ генерали не сж имали флагчета Сега азъ съмъ доволенъ, че мога да имъ докажа съ устата на руския офицеръ, какво азъ бѣхъ правъ, когато твърдѣхъ не само че тѣ имаха флагчета, но че тѣзи знаци, които сж приети въ всичкитѣ армии, сж абсолютно необходими; тѣхната необходимостъ е подробно изложена отъ менъ въ рапорта ми за реформитѣ въ нашата армия, който азъ имахъ честята да прѣдставя на императорското правителство. (Бѣльжка отъ автора).